

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u Malom vijeću, u sastavu: predsjednik Mato Tadić i potpredsjednici Miodrag Simović i Mirsad Ćeman, na sjednici održanoj 12. januara 2022. godine, u predmetu broj **AP-4378/21**, rješavajući zahtjev **Gordane Tadić** za donošenje privremene mjere, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 57. stav 2. tačka e. i člana 64. stav 1. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine - Prečišćeni tekst («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine», broj 94/14), donio je

ODLUKU O PRIVREMENOJ MJERI

Odbija se kao neosnovan zahtjev **Gordane Tadić** za donošenje privremene mjere.

OBRAZLOŽENJE

1. Gordana Tadić (u daljnjem tekstu: apelantica), koju zastupa Vlado Adamović, advokat iz Sarajeva, podnijela je 23. decembra 2021. godine, Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) apelaciju protiv Odluke Visokog sudskog i tužilačkog vijeća (u daljnjem tekstu: VSTV) broj 04-07-3-3675-1/2021 od 20. oktobra 2021. godine, Odluke VSTV-a broj 11-07-7-1498-39/2021 od 20. oktobra 2021. godine, Odluke Drugostepene disciplinske komisije za tužioce VSTV-a (u daljnjem tekstu: Drugostepena komisija) broj 11-07-6-1498-35/2021 od 16. septembra 2021. godine i Odluke Prvostepene disciplinske komisije za tužioce VSTV-a (u daljnjem tekstu: Prvostepena komisija) broj 11-07-6-1498-19/2021 od 23. jula 2021. godine. Osim toga apelantica je u apelaciji zatražila da Ustavni sud donese privremenu mjeru kojom se „obustavlja izvršenje Odluke VSTV-a broj 04-07-3-3675-1/2021 od 20. oktobra 2021. godine i odluka koje su prethodile odluci da [apelantici], glavnom tužitelju Tužilaštva Bosne i Hercegovine, prestaje mandat glavnog tužitelja Tužilaštva Bosne i Hercegovine, sa danom donošenja [te] odluke, zbog izrečene stegovne mjere premještanja s mjesta glavnog tužitelja na mjesto tužitelja, do okončanja postupka pred Ustavnim sudom [...]“.

2. Odlukom Prvostepene komisije broj 11-07-6-1498-19/2021 od 23. jula 2021. godine apelantica je oglašena odgovornom za disciplinski prekršaj iz člana 57. tačka 8. („nemar ili nepažnja u vršenju službenih dužnosti“) i tačka 17. Zakona o Visokom sudskom i tužilačkom vijeću (u daljnjem tekstu: Zakon o VSTV) („propuštanje, iz neopravdanih razloga, da postupi u skladu s

odlukama, naredbama ili zahtjevima Vijeća“), pa joj je, primjenom odredbi člana 58. stav 1. tačka e) i 59. Zakona o VSTV izrečena disciplinska mjera premještanja s mjesta glavnog tužioca Tužilaštva BiH na mjesto tužioca Tužilaštva BiH.

3. Prvostepena komisija je, nakon provedenog postupka, utvrdila da je apelantica imenovana za v.d. glavne Tužiteljice Tužilaštva BiH 28. septembra 2016. godine, a da je odlukom VSTV-a od 23. januara 2019. godine imenovana za glavnu tužiteljicu Tužilaštva BiH. Također, utvrđeno je da u momentu donošenja zaključka VSTV-a BiH od 17. i 18. decembra 2014. godine, kojim se obavezuju glavni tužioci da obezbijede dodjeljivanje predmeta svim tužiteljima putem TCMS-a i koji je proslijeđen svim glavnim tužiocima tužilaštava u BiH, nije bila na funkciji glavnog tužioca Tužilaštva BiH, niti je obnašala funkciju v.d. glavnog tužioca Tužilaštva BiH. Međutim, iz provedenih materijalnih dokaza je utvrđeno da se VSTV nakon donesenih zaključka od 17. i 18. decembra 2014. godine, obratio dopisom od 12. oktobra 2016. godine, onim tužilaštvima u BiH koja su se izjasnila da nisu realizovala automatsku dodjelu predmeta i to n/r glavnih tužilaca, kojim podsjećaju na obavezu automatske dodjele predmeta svim tužiocima kroz TCMS, te napomenuo da je nepostupanje po odlukama, naredbama ili zahtjevima VSTV BiH disciplinski prekršaj iz člana 57. tačka 17. Zakona o VSTV. Imajući u vidu navedeno, Prvostepena komisija je utvrdila da iz provedenih dokaza nesporno proizilazi da se, sve do podnošenja predmetne disciplinske tužbe, u Tužilaštvu BiH nije vršila automatska dodjela predmeta putem TCMS sistema, niti su u tom pravcu preduzimane radnje za otklanjanje prepreka implementacije. Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja, Prvostepena komisija je zaključila da za vrijeme od četiri godine nisu postojali opravdani razlozi zbog kojih je apelantica bila onemogućena postupati u skladu sa Pravilnikom o sistemu za automatsko upravljanje predmetima u tužilaštvima (u daljnjem tekstu: Pravilnik TCMS) i u skladu sa zaključcima VSTV-a, kojim VSTV insistira na provedbi obaveza automatske raspodjele predmeta u tužilaštvu. Osim toga, u obrazloženju odluke je navedeno da je apelantica svojim nečinjenjem prekršila službenu dužnost i ostvarila obilježje disciplinskih prekršaja iz člana 57. tačka 8. i 17. Zakona o VSTV. U vezi sa dijelom disciplinske tužbe koji se odnosi na navode da apelantica nije izvršila obavezu provođenja tzv. personalnih sigurnosnih provjera, kao i fizičkih, tehničkih i drugih organizacionih mjera zaštite propisanih Zakonom o zaštiti tajnih podataka i to od preuzimanja dužnosti glavnog tužioca krajem 2016. godine, pa do kraja perioda obuhvaćenog tužbom, dakle marta 2021. godine, Prvostepena komisija je nakon provedenog dokaznog postupka utvrdila apelantičinu odgovornost. S tim u vezi, Prvostepena komisija je navela da apelantica suprotno obavezi koja proizilazi iz Zakona o zaštiti tajnih podataka i zaključaka VSTV-a, nije pokrenula postupak personalnih provjera svojih uposlenika, pa ni do momenta podizanja

disciplinske tužne, iako neprimjenjivanje zakonskih odredbi iz oblasti zaštite tajnih podataka od strane sudskih i tužilačkih organa u BiH, može imati nesagledive posljedice za sigurnost tajnih podataka u BiH.

4. Odlukom Drugostepene komisije broj 11-07-6-1498-35/2021 od 16. septembra 2021. godine, odbijena je kao neosnovana apelantičina žalba i potvrđena odluka Prvostepene komisije.

5. Nakon toga je VSTV, odlučujući o apelantovoj žalbi protiv odluke Drugostepene komisije, donijelo odluku broj 11-07-7-1498-39/2021 od 20. oktobra 2021. godine, kojom je odbijena kao neosnovana apelantičina žalba i potvrđena odluka Drugostepene komisije.

6. VSTV je donijelo Odluku broj 04-07-3-3675-1/2021 od 20. oktobra 2021. godine kojom je odlučeno da apelantici, glavnom tužitelju Tužilaštva Bosne i Hercegovine, prestaje mandat glavnog tužitelja Tužilaštva Bosne i Hercegovine, sa danom donošenja te odluke, zbog izrečene stegovne mjere premještaja s mjesta glavnog tužitelja na mjesto tužitelja. Istom odlukom (stavom II izreke) je odlučeno da će apelantica nastaviti obavljati dužnost tužitelja Tužilaštva Bosne i Hercegovine sa svim pravima i obavezama koje ona nosi, te je odlučeno (stavom III izreke) da će ta odluka biti objavljena u „Službenom glasniku BiH“.

7. Apelantica smatra da joj je osporenim odlukama prekršeno pravo na pravično suđenje iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija). U suštini, apelantica smatra da joj je pravo na pravično suđenje prekršeno zato što je očigledno proizvoljno primjeno materijalno i procesno pravo, zato što je izostalo zakonito obrazloženje, zbog pristrasnog i arbitrarnog ponašanja suda, očigledno proizvoljno utvrđenog činjeničnog stanja, nezakonitog postupanja suda u žalbenom postupku sa očigledno proizvoljnom primjenom prava, te je povrijeđena zagarantovanost drugostepenog postupka i sudske zaštite. Nadalje, apelantica navodi da posljedice njenog ponašanja (kada je predmete dodjeljivala manuelnim načinom) nisu opisane u dispozitivu odluka Prvostepene komisije i Drugostepene komisije, a niti su utvrđene tokom postupka. Apelantica ukazuje da Zakon na osnovu kojeg je vođen disciplinski postupak ne daje garanciju fer i pravičnog postupka, jer disciplinski prekršaji nisu Zakonom propisani kao teži i lakši prekršaji tako da je pravno neizvjesno kakvu sankciju optuženi može očekivati, jer bez propisanih težih i lakših disciplinskih prekršaja je otvorena mogućnost arbitrarnog odlučivanja. Ta zakonska nedorečenost je u ovom postupku iskorištena da se donese sankcija koja nije rezultat provedenog dokaznog postupka i bazirana na ocjeni težine prekršaja prema navodnim činjenicama jer te odlučne činjenice nitko nije niti utvrđivao. Iz obrazloženja se stiče utisak da je to utvrđenje „posljedica“ rezultat, provedenog

dokaznog postupka, a nije, jer niti jedan dokaz nije izveden na te okolnosti, nasuprot izvedeni su dokazi da to nije tako. Nadalje, apelantica ukazuje na objektivnu pristrasnost članova VSTV-a.

8. U odnosu na zahtjev za donošenje privremene mjere, apelantica nije iznijela nikakve posebne razloge i argumente, već taj zahtjev zasniva na navodima koje je iznijela u odnosu na kršenje prava na pravično suđenje.

9. Prilikom ispitivanja osnovanosti zahtjeva za donošenje privremene mjere, Ustavni sud je pošao od odredbi člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 64. stav 1. Pravila Ustavnog suda.

Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

«Ustavni sud ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kad ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.»

Član 64. stav 1. Pravila Ustavnog suda glasi:

«Ustavni sud može, na vlastitu inicijativu ili na zahtjev podnosioca zahtjeva ili apelanta, odrediti svaku privremenu mjeru za koju smatra da je treba donijeti u interesu stranaka ili pravilnog vođenja postupka.»

10. Razlozi kojima se rukovodi Ustavni sud prilikom usvajanja ili neusvajanja zahtjeva za donošenje privremene mjere mogu biti različiti od razloga kojima se Ustavni sud rukovodi prilikom odlučivanja o apelaciji. Razlozi i dokazi koje je apelantica navela u pogledu navodnih kršenja ustavnih prava, ne mogu se analogno primjeniti prilikom odlučivanja o osnovanosti zahtjeva za donošenje privremene mjere. Stoga, slijedi da apelantica mora posebno obrazložiti i dokazati zašto traži donošenje privremene mjere. S tim u vezi, Ustavni sud podsjeća da prilikom odlučivanja o osnovanosti zahtjeva za donošenje privremene mjere cijeni isključivo razloge koji su navedeni u članu 64. stav (1) Pravila Ustavnog suda. Pri tome, Ustavni sud naglašava da navodi o kršenju ustavnih prava tokom postupka koji je rezultirao osporenim odlukama, bez obzira koliko eventualno ozbiljna pitanja pokretali, ne mogu predstavljati, sami po sebi, argument za donošenje privremene mjere.

11. Ustavni sud kontinuirano ukazuje da su razlozi koje cijeni pri usvajanju ili neusvajanju zahtjeva za donošenje privremene mjere različiti od razloga koje cijeni pri odlučivanju o apelaciji. S tim u vezi, Ustavni sud zapaža da je apelantica svoj zahtjev za donošenje privremene mjere isključivo zasnivala na razlozima koji se tiču meritornog odlučivanja o podnesenoj apelaciji, kao i da je privremenu mjeru koju traži formulisala na način koji bi predstavljao meritorno odlučenje.

Ovako iznesene razloge za donošenje privremene mjere Ustavni sud ne može ispitivati u ovoj fazi postupka jer bi time prejudicirao odlučenje o meritumu apelacije.

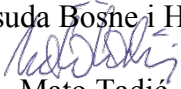
12. Imajući u vidu navedeno, i naročito potpuni izostanak argumenata o tome zašto bi Ustavni sud trebao donijeti privremenu mjeru u konkretnom slučaju, Ustavni sud smatra da apelantica, osim navoda koji se tiču merituma spora, nije ponudila argumente i dokaze koji bi *prima facie* ukazali na neophodnost određivanja tražene privremene mjere (vidi, Ustavni sud, Odluka o privremenoj mjeri broj AP-4923/17 od 20. decembra 2017. godine, dostupna na www.ustavnisud.ba).

13. Stoga, Ustavni sud smatra da je apelantičin zahtjev za donošenje privremene mjere neosnovan jer u okolnostima konkretnog slučaja, ništa ne ukazuje da bi donošenje privremene mjere bilo u interesu stranaka ili pravilnog vođenja postupka, kako to propisuje odredba člana 64. stav (1) Pravila Ustavnog suda.

14. Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u dispozitivu ove odluke.

15. Ustavni sud podsjeća da odluka o privremenoj mjeri, ni u kom slučaju, ne prejudicira odluku o dopustivosti, odnosno o meritumu, predmetne apelacije.

16. U skladu sa članom VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mato Tadić